

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม ทั้งระบบเสียง ระบบคำ ระบบโครงสร้างประโยค และระบบความหมาย และ 2) สร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์

วิธีดำเนินการวิจัยเรื่อง การศึกษาภาษาผู้ไทยสู่การพัฒนาหลักสูตร เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษา บ้านนางัว ดำเนินการเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว มีการดำเนินการวิจัย 3 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การเตรียมการ 2) การรวบรวมข้อมูล และ 3) การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว สำหรับนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย มีขั้นตอนในการดำเนินการ 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี พื้นฐาน ในการสร้างและพัฒนาหลักสูตร 2) ศึกษาองค์ประกอบหลักสูตรและหลักการ ในการจัดการเรียนรู้ 3) วิเคราะห์ข้อมูลภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ที่ได้ศึกษาตามวิธีการวิจัย ภาษาศาสตร์ภาคสนาม 4) ยกร่างหลักสูตร 5) วิพากษ์หลักสูตร 6) ปรับปรุงหลักสูตร และ 7) ประเมินหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาภาษาผู้ไทยสู่การพัฒนาหลักสูตรเพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาบ้านนางัว ในครั้งนี้ มีผลการวิจัยสรุปได้ 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ตอนที่ 2 ผลการสร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ระบบเสียงภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ระบบเสียงภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ตำบลนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม พบว่า มีรายละเอียด ดังนี้

1. หน่วยเสียงพยัญชนะ

1.1 พยัญชนะเดี่ยว จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า มี 20 หน่วยเสียง ได้แก่ / p, t, c, k, ʔ, ph, th, kh, b, d, m, n, ɲ, ŋ, l, f, s, j, h, w/ ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว และพยัญชนะเดี่ยวที่ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะท้าย จำนวน 9 หน่วยเสียง

1.2 พยัญชนะควบกล้ำ จากการศึกษาค้นคว้า พบว่ามี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ / kw, khw, sw/

2. หน่วยเสียงสระ

2.1 สระเดี่ยว จากการศึกษาค้นคว้า มีจำนวน 18 หน่วยเสียง โดยแบ่งเป็นเสียงสระแท้สั้น 9 เสียง และเสียงสระยาว 9 เสียง ได้แก่ / i, i:, u, u:, e, e:, ɤ, ɤ:, o, o:, ɛ, ɛ:, a, a:, ɔ, ɔ:/

3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ จากการศึกษาค้นคว้า มีจำนวน 5 หน่วยเสียง ได้แก่

3.1 หน่วยเสียง /1/ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ขึ้น

3.2 หน่วยเสียง /2/ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์เสียงสูง-ตกลงต่ำ

3.3 หน่วยเสียง /3/ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์สูงกลาง-ตกลงต่ำ

3.4 หน่วยเสียง /4/ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางเลื่อนขึ้นสูง

3.5 หน่วยเสียง /5/ หมายถึง เสียงต่ำ-ขึ้น-ตก

ระบบคำภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ระบบคำในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม สามารถจำแนกตามลักษณะโครงสร้างได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) คำพยางค์เดี่ยว และ 2) คำสองพยางค์ขึ้นไป

คำพยางค์เดี่ยว

ลักษณะโครงสร้างของพยางค์เดี่ยวในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม มี 5 แบบ ดังนี้

1. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CVV¹⁻⁵
2. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CVN¹⁻⁵
3. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CVVN¹⁻⁵
4. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CVS⁴⁻⁵
5. โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CWS³

โครงสร้างคำพยางค์เดี่ยวทั้ง 5 แบบนี้ จัดแบ่งออกได้เป็น

2 ประเภท คือ

1. พยางค์เปิด (Open Syllables) คือ พยางค์ที่ไม่มีพยัญชนะท้าย ได้แก่ โครงสร้างพยางค์แบบที่ 1

2. พยางค์ปิด (Closed Syllables) คือ พยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายแบบที่ 2-5

คำสองพยางค์ขึ้นไป

การวิเคราะห์โดยการนำเอาคำพยางค์เดี่ยวนำมาผสมกันเป็นคำใหม่และคำสองพยางค์ขึ้นไปของภาษาไทยบ้านนางัว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม แบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. คำพยางค์
2. คำประสม
3. คำซ้ำ
4. คำซ้อน

ระบบประโยคภาษาไทยบ้านนางัว

การเรียงคำหรือหน่วยในประโยคภาษาไทยบ้านนางัวจะเป็นแบบ ประธาน + กริยา + กรรม (SOV) จากการวิเคราะห์ประโยค สามารถแบ่งลักษณะการประกอบประโยคได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ประโยคความเดียว
2. ประโยคความรวม
3. ประโยคความซ้อน

ระบบความหมายภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ในการวิเคราะห์ความหมายในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว สามารถแบ่งการแยกแยะความหมายออกเป็นส่วนๆ ได้ดังนี้

1. ความหมายตรง
2. ความหมายแฝง
 - 2.1 ความหมายแฝง แบ่งตามด้านของความหมาย
 - 2.1.1 ความหมายแฝงนัยประหวัด
 - 2.1.2 ความหมายแฝงด้านความรู้สึก
 - 2.2 ความหมายแฝงแบ่งตามที่มา
 - 2.2.1 ความหมายแฝงของสังคม
 - 2.2.2 ความหมายแฝงของบุคคล

ตอนที่ 2 ผลการสร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการสร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

1. ร่างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Learning) และแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative or Collaborative Learning) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่พัฒนาขึ้น มี 12 องค์ประกอบต่างๆ ดังนี้

- 1) ที่มาและความสำคัญของหลักสูตร
- 2) แนวคิดพื้นฐาน
- 3) หลักการของหลักสูตร
- 4) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
- 5) ผลการเรียนรู้
- 6) ขอบข่ายเนื้อหา
- 7) คำอธิบายรายวิชา
- 8) โครงสร้างรายวิชา
- 9) แนวการจัดการเรียนรู้
- 10) การจัดเวลาเรียน
- 11) สื่อและแหล่งเรียนรู้
- 12) แนวการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

2. ผลการประเมินหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง และแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในภาพรวมทุกองค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.62$, S.D. = .46) เมื่อพิจารณาแยกตามองค์ประกอบ พบว่า มี 10 องค์ประกอบ ที่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก คือ หลักการของหลักสูตร จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ผลการเรียนรู้ ขอบข่าย

เนื้อหา คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างหลักสูตร แนวการจัดการเรียนรู้ การจัดเวลาเรียนสื่อ และแหล่งเรียนรู้ และแนวการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งองค์ประกอบที่มีความเหมาะสมสูงสุด คือ แนวคิดพื้นฐาน ($\bar{x} = 4.74$, S.D. = .32) และต่ำสุดคือ ที่มาและความสำคัญของหลักสูตร ($\bar{x} = 4.33$, S.D. = .46)

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาภาษาผู้ไทยสู่การพัฒนาหลักสูตรเพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษาบ้านนางัว มีประเด็นที่นำมาอธิบาย แบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาภาษาผู้ไทยถิ่นบ้านนางัว

ตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 1 การศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

1. ระบบเสียงภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

ระบบเสียงภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ตำบลนางัว อำเภอหนองบัว จังหวัดนครพนม พบว่า มีรายละเอียด ดังนี้

1.1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะ

1) พยัญชนะเดี่ยว จากการศึกษาพบว่า มี 20 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, t, c, k, ʔ, ph, th, kh, b, d, m, n, ŋ, l, f, s, j, h, w/ ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว และมีพยัญชนะเดี่ยวที่ทำหน้าที่เป็นพยัญชนะท้าย จำนวน 9 หน่วยเสียง

2) พยัญชนะควบกล้ำ จากการศึกษาพบว่า มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ / kw, khw, sw/

จากผลระบบเสียงพยัญชนะ พยัญชนะเดี่ยว มี 20 หน่วยเสียง และมีหน่วยเสียงควบกล้ำ 3 หน่วยเสียง สอดคล้องกับการศึกษาของ โรชนี คนหาญ (2546, หน้า 284) ได้ศึกษาระบบเสียงพยัญชนะในภาษาผู้ไทย อำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร พบว่า มีหน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว 20 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, t, c, k, ʔ, ph, th, kh, b, d, f, s, h, l, μ, n, ŋ, w, j / สามารถปรากฏตำแหน่งต้นพยางค์ได้

ทุกหน่วยเสียง และสามารถปรากฏท้ายพยางค์ได้ 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, t, c, k, ʔ, m, n, ŋ, w, j / แต่มีความแตกต่างจากการศึกษาของวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2520, หน้า 2-4) ที่ได้ศึกษาภาษาถิ่นผู้ไทย ในจังหวัดนครพนม พบว่า ภาษาถิ่นผู้ไทยที่หน่วยเสียงพยัญชนะ 23 หน่วยเสียง ประกอบไปด้วย พยัญชนะเดี่ยว 20 หน่วยเสียง ได้แก่ / m, f, v, p, ph, b, t, th, d, sw, n, s, l, c, n̄, y, k, kh, kw, khw, ŋ, ʔ, h/

จากการศึกษาหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาผู้ไทย บ้านนาจัว มี 3 หน่วยเสียง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2520, หน้า 2-4) ได้ศึกษาภาษาถิ่นผู้ไทยในจังหวัดนครพนม พบว่า มีหน่วยเสียงสระ จำนวน 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /sw, kw, khw/ แต่มีความแตกต่างจากการศึกษาของ โรชนี คนหาญ (2546, หน้า 284) ได้ศึกษาภาษาผู้ไทย ในอำเภอหนองสูง จังหวัดนครพนม พบว่า มีหน่วยเสียงพยัญชนะผสม 4 หน่วยเสียง ได้แก่ /kw, khw, jw, sw/ โดยหน่วยเสียงพยัญชนะที่มีความแตกต่างกันได้ได้เสียง /jw/

1.1.2 หน่วยเสียงสระ

จากการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนาจัว พบว่า หน่วยเสียงสระ ในภาษาผู้ไทยบ้านนาจัว มีหน่วยเสียงสระเดี่ยว จำนวน 18 หน่วยเสียง โดยแบ่งเป็น เสียงสระแท้สั้น 9 เสียง และเสียงสระยาว 9 เสียง ได้แก่ / i, i:, i, i:, u, u:, e, e:, ə, ə:, o, o:, x, x:, a, a:, ɔ, ɔ: / ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2520, หน้า 2-4) ได้ศึกษาภาษาถิ่นผู้ไทยในจังหวัดนครพนม และโรชนี คนหาญ (2546, หน้า 284) ได้ศึกษาภาษาผู้ไทย ในอำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร พบว่า มีหน่วยเสียงสระ 18 หน่วยเสียง ได้แก่ / i, i:, i, i:, u, u:, e, e:, ə, ə:, o, o:, x, x:, a, a:, ɔ, ɔ: / โดยประกอบไปด้วย หน่วยเสียงสระเสียงสั้น 9 หน่วยเสียง และหน่วยเสียงสระเสียงยาว 9 หน่วยเสียง

1.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์

ภาษาผู้ไทยบ้านนาจัว มีหน่วยเสียงจำนวน 5 หน่วยเสียง ได้แก่

- 1) หน่วยเสียง /1/ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ขึ้น
- 2) หน่วยเสียง /2/ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์เสียงสูง-ตกลงต่ำ
- 3) หน่วยเสียง /3/ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์ สูงกลาง-ตกลงต่ำ

4) หน่วยเสียง /4/ หมายถึง เสียงวรรณยุกต์กลางเลื่อน
ขึ้นสูง

5) หน่วยเสียง /5/ หมายถึง เสียงต่ำ-ขึ้น-ตก

จากผลการศึกษาดังกล่าว มีความสอดคล้องกับการศึกษา โรชนี
คนหาญ (2546, หน้า 284) ได้ศึกษาระบบเสียงวรรณยุกต์ ในภาษาไทย อำเภอหนองสูง
จังหวัดมุกดาหาร พบว่า เสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วย ได้แก่ เสียงต่ำเลื่อนขึ้นสูง /1/ เสียงสูงตก
ลงต่ำ /2/ เสียงกลางตกลงต่ำ /3/ เสียงกลางเลื่อนลงต่ำแล้วเลื่อนขึ้นสูง /4/ เสียงสูงเลื่อนลง
/5/ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ พจณี ศรีธรรมราช (2526, หน้า 105)
ได้กล่าวถึงเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยบ้านนาแก้ว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม ไว้ว่า
ประกอบไปด้วย เสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วย ได้แก่ เสียงต่ำเลื่อนขึ้นสูง /1/ เสียงสูงตกลงต่ำ
/2/ เสียงกลางตกลงต่ำ /3/ เสียงกลางเลื่อนลงต่ำแล้วเลื่อนขึ้นสูง /4/ เสียงสูง /5/
และการศึกษาของ วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2520, หน้า 7-9) ได้กล่าวถึงเสียงวรรณยุกต์
ในภาษาไทย มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง ที่ประกอบด้วย หน่วยเสียง /1/
เสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ขึ้น, หน่วยเสียง หน่วยเสียง /2/ เสียงสูง-ตกลงต่ำ, หน่วยเสียง
หน่วยเสียง /3/ สูงกลางตกลงต่ำ, หน่วยเสียง /4/ กลางเลื่อนเลื่อนขึ้นสูง, หน่วยเสียง
เสียงต่ำ-ขึ้น-ตก แต่หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยบ้านนาแก้ว จะมีความแตกต่าง
จากการศึกษาของ พุทธชาติ โปธิบาล และธณานันท์ ตรงดี (2541, หน้า 79) ที่ได้ศึกษา
เสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยบ้านแสนพัน ตำบลแสนพัน อำเภอดงหลวง จังหวัดนครพนม
ไว้ว่า ประกอบไปด้วย เสียงวรรณยุกต์ 4 หน่วย ได้แก่ เสียงต่ำเลื่อนขึ้นสูง /1/ เสียงสูงตกลง
ต่ำ /2/ เสียงกลางตกลงต่ำ /3/ เสียงกลางเลื่อนลงต่ำแล้วเลื่อนขึ้นสูง /4/

2. ระบบคำ

ระบบคำในภาษาไทยบ้านนาแก้ว อำเภอนาหว้า จังหวัดนครพนม
สามารถจำแนกตามลักษณะโครงสร้างได้ 2 ประเภท ได้แก่ 1) คำพยางค์เดียว
2) คำสองพยางค์ขึ้นไป

2.1 พยางค์เดียว มีลักษณะโครงสร้างของคำพยางค์เดียว 5 แบบ

ดังนี้

- 1) โครงสร้างแบบพยางค์เดียวแบบ CVV¹⁻⁵
- 2) โครงสร้างแบบพยางค์เดียวแบบ CVN¹⁻⁵
- 3) โครงสร้างแบบพยางค์เดียวแบบ CVVN¹⁻⁵

4) โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CV^S⁴⁻⁵

5) โครงสร้างแบบพยางค์เดี่ยวแบบ CV^{VS}³

2.2 คำสองพยางค์ขึ้นไป

จากการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว สามารถแบ่งคำสองพยางค์ขึ้นไปได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) คำพยางค์เดียว 2) คำประสม 3) คำซ้ำ และ 4) คำซ้อน

ในการศึกษาระบบคำในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ในครั้งนี้ สอดคล้องกับการศึกษา โรชินี คนหาญ (2546, หน้า 284) ได้ศึกษาระบบเสียงสระ ในภาษาผู้ไทยอำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร พบว่า โดยจำแนกตามลักษณะโครงสร้างได้ 2 ประเภท ดังนี้ 1) คำพยางค์เดี่ยว 2) คำสองพยางค์ขึ้นไป โดยคำพยางค์เดี่ยว มี 5 แบบ ได้แก่ 1) CV^V¹⁻⁵ 2) CV^N¹⁻⁵ 3) CV^{VN}¹⁻⁵ 4) CV^S⁴⁻⁵ และ 5) CV^{VS}³ ส่วนคำสองพยางค์ขึ้นไปได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) คำพยางค์เดียว 2) คำประสม 3) คำซ้ำ และ 4) คำซ้อน

3. ระบบประโยค

ในการศึกษาระบบประโยคภาษาผู้ไทยบ้านนางัว พบว่า การเรียงคำหรือหน่วยในประโยคจะเป็นแบบ ประธาน + กริยา + กรรม (SOV) ในการวิเคราะห์ประโยคในภาษาผู้ไทยบ้านนางัว แบ่งลักษณะการประกอบประโยคได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1) ประโยคความเดียว 2) ประโยคความรวม 3) ประโยคความซ้อน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ชลธิชา บำรุงรักษ์ และเฉลิมชัย แก้วมณีชัย (2559, หน้า 69-70) ในการศึกษาภาษาผู้ไทยถิ่นเรณูนคร อำเภอเรณูนคร จังหวัดนครพนม พบว่า การเรียงประโยคในภาษาผู้ไทย ภาษาผู้ไทยมีโครงสร้างการเรียงประโยค การเรียงคำในประโยคพื้นฐาน ได้แก่ ประธาน กริยา (กรรม) และการศึกษาของ โรชินี คนหาญ (2546, หน้า 284) ได้ศึกษาภาษาผู้ไทย อำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร พบว่า ลักษณะการประกอบประโยค ได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้ 1) ประโยคความเดียว 2) ประโยคความรวม 3) ประโยคความซ้อน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของ วิไลวรรณ ชนิษฐานันท์ (2520, หน้า 2-4) ที่ได้ศึกษาภาษาผู้ไทยในจังหวัดนครพนม พบว่า การเรียงคำในประโยค ได้แก่ ประธาน กริยา (กรรม) และส่วนขยายปรากฏในส่วนที่ถูกขยาย และ Leardtow Sayankena (1985, p. 246) ได้ศึกษาภาษาผู้ไทยคำกริยาในภาษาผู้ไทย Verbs in Phu Thai: A Lexicase Analysis โดยใช้ทฤษฎี Lexicase ของ Stanly Starosta (1988) ในการวิเคราะห์โครงสร้าง

ประโยคในภาษาไทย ซึ่งโครงสร้างประโยคในภาษาไทยนั้น มีลักษณะโครงสร้างที่ชัดเจน มีการเรียงคำในประโยค ได้แก่ ประธาน + กริยา + (กรรม)

4. ระบบความหมาย

ความหมายในภาษาไทยบ้านนางัว สามารถแบ่งการแยกแยะ ความหมายออกเป็นส่วนๆ ได้ดังนี้ 1) ความหมายตรง 2) ความหมายแฝง

ความหมายแฝง แบ่งตามด้านของความหมาย ได้ดังนี้

1) ความหมายแฝงนัยประหวัด 2) ความหมายแฝงด้านความรู้สึก

โดยความหมายแฝงแบ่งตามที่มา ได้ดังนี้ 1) ความหมายแฝงของสังคม 2) ความหมายแฝงของบุคคล

จากศึกษาระบบความหมายในภาษาไทยบ้านนางัว ในครั้งนี้ สอดคล้องกับ โรชินี คนหาญ (2546, หน้า 284) ได้ศึกษาภาษาไทย อำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร ผลการศึกษพบว่า จากการศึกษากระบวนการความหมายในภาษาไทยถิ่นหนองสูง แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) ความหมายตรง 2) ความหมายแฝง

ตอนที่ 2 การสร้างหลักสูตรภาษาไทยบ้านนางัว เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

จากผลการจัดทำร่างหลักสูตรภาษาไทยบ้านนางัว สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย มีประเด็นที่นำมาอธิบายผล ดังนี้

1. ผลการจัดทำร่างหลักสูตรภาษาไทยบ้านนางัว สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่จัดทำขึ้นประกอบด้วยองค์ประกอบของร่างหลักสูตร 12 องค์ประกอบ ดังนี้ 1) ที่มาและความสำคัญของหลักสูตร 2) แนวคิดพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร 3) หลักการของหลักสูตร 4) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 5) ผลการเรียนรู้ 6) ขอบข่ายเนื้อหา 7) คำอธิบายรายวิชา 8) โครงสร้างรายวิชา 9) แนวการจัดการเรียนรู้ 10) การจัดเวลาเรียน 11) สื่อและแหล่งเรียนรู้ 12) แนวการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

ร่างหลักสูตรภาษาไทยบ้านนางัว สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นร่างหลักสูตรที่จัดทำขึ้นตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง และแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยผลการประเมินร่างหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ ภาพรวมทุกองค์ประกอบมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

1.1 การจัดทำร่างหลักสูตรรายวิชาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว

สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นร่างหลักสูตรที่จัดทำขึ้นตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง และแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นแนวทางในการฟื้นฟูและการอนุรักษ์ภาษาในท้องถิ่น ซึ่งมีความสอดคล้องกับ Jean Pacquement (2011, p. 1) ที่ได้กล่าวถึง การฟื้นฟูและการอนุรักษ์ภาษาของชุมชนโดยการใช้หลักสูตร ซึ่งหลักสูตรนั้นต้องเกิดจากทัศนะของผู้พูด ผู้นำชุมชน ผู้นำด้านการศึกษาภาษาของชุมชน ที่จะต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาหลักสูตรเพื่อนำไปใช้แก่เยาวชนรุ่นต่อไปของผู้พูดภาษาผู้ไทยเอง

1.2 การจัดทำร่างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว สำหรับ

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในครั้งนี้ ได้นำเอาแนวคิดพื้นฐานในการจัดการเรียนรู้ที่มีความเหมาะสม 2 แนวคิด คือ แนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Learning) และแนวคิดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative or Collaborative Learning) สำหรับนำมาใช้ในการกำหนดองค์ประกอบหลักที่สำคัญของหลักสูตร “หลักการของหลักสูตร” และ “แนวคิดพื้นฐานของหลักสูตร” ซึ่งจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ ได้ให้องค์ประกอบนี้มีความเหมาะสมมากที่สุด เมื่อหลักสูตรได้หลักการของหลักสูตร และแนวคิดพื้นฐานของหลักสูตร ที่ดีแล้วก็จะทำให้การออกแบบองค์ประกอบอื่นๆ ของหลักสูตรมีความเหมาะสมด้วย

จากเหตุผลที่ผู้วิจัยเชื่อว่าทั้งสองแนวคิดมีความเหมาะสมต่อการจัดทำร่างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากแนวคิดการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Learning) มีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอนตามบริบทของพื้นที่ ชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ทิศนา ขัมมณี (2558, หน้า 133-137) ที่กล่าวถึงความสำคัญในการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง ไว้ว่า

1) การเรียนรู้เรื่องใดๆ ก็ตามย่อมมีความสัมพันธ์กับบริบทของเรื่องนั้นๆ การเรียนรู้โดยคำนึงถึงบริบทแวดล้อมเป็นการเรียนรู้ที่สัมพันธ์กับความเป็นจริง จึงสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ 2) สภาพการณ์จริง ปัญหาจริง เป็นโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งทุกคนจะต้องเผชิญ ดังนั้น การได้ให้ผู้เรียนได้เผชิญกับสภาพการณ์จริง ปัญหาจริง จึงเป็นโอกาสช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ความเป็นจริง 3) การเรียนรู้ความเป็นจริง ของจริง เป็นการเรียนรู้ที่มีความหมาย เพราะสามารถนำไปใช้ เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ 4) การให้ผู้เรียนเผชิญปัญหาและแก้ปัญหา จะให้ผู้เรียนได้พัฒนา

ทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตจำนวนมาก นอกจากนี้ ในการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการเรียนรู้สภาพจริงนั้น ผู้เรียนต้องมีความร่วมมือมีการใช้ทรัพยากรในการจัดการเรียนรู้ร่วมกัน ซึ่งเป็นการใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Co-operative or Collaborative Learning) ซึ่งสอดคล้องกับ Johnson and Johnson (1994, pp. 31-37) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือนั้น ทำให้ผู้เรียนเกิดการพึ่งพาทรัพยากรหรือข้อมูล (Resource Interdependence) คือ แต่ละบุคคลจะมีข้อมูลความรู้เพียงบางส่วนที่เป็นประโยชน์ต่องานของกลุ่ม ทุกคนต้องนำข้อมูลมารวมกันจึงจะทำให้งานสำเร็จได้ ในลักษณะที่เป็นการทำงานหรืออุปกรณ์ที่ทุกคนต้องทำหรือใช้ร่วมกัน นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนเกิดการพึ่งพาเชิงบทบาทของสมาชิก (Role Interdependence) คือ การกำหนด บทบาทของการทำงานให้แต่ละบุคคลในกลุ่ม และการทำให้เกิดการพึ่งพาเชิงภาระงาน (Task Interdependence) คือ แบ่งงานให้แต่ละบุคคลในกลุ่มมีทักษะที่เกี่ยวข้องกัน ถ้าสมาชิกคนใดคนหนึ่งทำงานของตนไม่เสร็จ จะทำให้สมาชิกคนอื่นไม่สามารถทำงานในส่วนที่ต่อเนื่องได้ จากแนวคิดดังกล่าวนี้ จะทำให้ผู้เรียนได้สร้างองค์ความรู้ ทักษะและลักษณะที่พึงประสงค์จากการใช้ภาษาถิ่นหรือภาษาชาติพันธุ์ของตนเองเป็นแหล่งเรียนรู้ที่มีอยู่ในท้องถิ่นหรือชุมชน โดยผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ร่วมกัน ทำงานร่วมกันเพื่อให้เกิดประโยชน์และผลสำเร็จตามเป้าหมาย ครูผู้สอนจะสร้างบทเรียนโดยใช้ข้อมูลจากท้องถิ่น ชุมชน ให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นรายกลุ่ม มีการตรวจสอบ ประเมินการทำงานของผู้เรียนแต่ละคนและประเมินความเข้าใจบทเรียน กลุ่มแต่ละกลุ่มได้เรียนรู้ร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มได้เรียนรู้กันและกัน ผู้เรียนจะช่วยเหลือกันทางวิชาการ ร่วมกันแสดงความคิดเห็นในเนื้อหาบทเรียนและให้กำลังใจกันในการทำงาน (ทิศนา แคมมณี, 2558, หน้า 103-104)

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาภาษาผู้ไทยสู่การพัฒนาหลักสูตร เพื่อการสืบสานและการอนุรักษ์ สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย : กรณีศึกษา บ้านนางัว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 จากการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ด้วยการวิจัยภาษาศาสตร์ ภาคสนามในการศึกษาภาษาถิ่น สามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาภาษาผู้ไทยถิ่นอื่นพื้นที่อื่น หรือสามารถนำไปเป็นแนวทางในการศึกษาภาษาถิ่น ภาษาชาติพันธุ์อื่นได้

1.2 โรงเรียนสามารถใช้แนวทางการสร้างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัวนี้ ไปพัฒนาหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอน เพื่อการสืบสานและอนุรักษ์ภาษาถิ่นและ ภาษาชาติพันธุ์อื่นๆ ในเขตอำเภอหนาวหรือในพื้นที่อื่นๆ ต่อไปได้

1.3 ควรส่งเสริมให้โรงเรียนที่มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์ ในเขตพื้นที่ อื่นๆ นำร่างหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น ไปบรรจุในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในรายวิชา เพิ่มเติม และพัฒนาร่างหลักสูตรนี้ให้เป็นหลักสูตรสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น เนื่องร่างหลักสูตรนี้ ได้ผ่านการกลั่นกรองจากผู้เชี่ยวชาญที่มีความสามารถด้านหลักสูตร

1.4 ในการนำหลักสูตรนี้ไปใช้ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับประถมศึกษา สามารถทำได้โดยการปรับผลการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับ ที่นำไปใช้และปรับเนื้อหารายวิชาให้เหมาะสมกับระดับชั้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการศึกษาข้อมูลภาษาผู้ไทยบ้านนางัว ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบ ในหลายช่วงอายุคน เพื่อให้ทราบการเปลี่ยนแปลงของภาษาในด้านของระบบเสียง ระบบคำ ระบบโครงสร้างประโยค และระบบความหมาย ที่เกิดขึ้นจากความแตกต่างของช่วงอายุ ผู้บอกภาษา ตลอดจนทำให้ทราบแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่จะเกิดขึ้น ในอนาคต

2.2 ควรมีการศึกษาภาษาผู้ไทยบ้านนางัว เปรียบเทียบกับภาษาผู้ไทย ในเขตพื้นที่อื่น เพื่อให้ทราบข้อแตกต่างของระบบภาษาผู้ไทยที่อยู่ต่างถิ่นกัน

2.3 ควรมีการพัฒนาร่างหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมผู้ไทย บ้านนางัว ควบคู่กับร่างหลักสูตรภาษาผู้ไทยบ้านนางัว เพื่อการศึกษาทั้งภาษาและ วัฒนธรรมและหาแนวทางในการสืบสานและการอนุรักษ์ต่อไป